

Пенсіонерам, які після призначення пенсії відповідно до цього Закону працювали за строковим трудовим договором на посадах наукових працівників і набули не менш як 24 місяці страхового стажу, проводиться перерахунок пенсії з урахуванням стажу наукової роботи після призначення пенсії. Перерахунок пенсії здійснюється із заробітної плати наукового працівника, з якої обчислена пенсія, або із заробітної плати, визначеної в порядку, передбаченому, із застосуванням показника середньої заробітної плати, який враховувався під час призначення пенсії.

Отже, до питання надання науковому та науково-педагогічним працівникам статусу державних службовців потрібно підходити вкрай обережно. Адже механічне прирівнювання наукових працівників до державних службовців може призвести не до підвищення їхніх соціальних гарантій, а навпаки, до значного їх зниження і навіть до звуження наявних прав і свобод.

МАЙНОВІ ПРАВА НЕПОВНОЛІТНІХ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Небот Н.В., студент магістратури ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, професор кафедри цивільно-правових дисциплін ННІПП НАВС Плахотнюк Н.В.

На сьогодні значна частина норм законодавства, не відповідають Конвенції ООН про права дитини від 20 листопада 1989 року, іншим міжнародним актам у цій сфері, не дотримуються та потребують доопрацювання.

Неповнолітні особи, як і всі інші громадяни нашої держави, відповідно до ч.1 ст. 2 ЦК України є учасниками цивільних відносин, тобто вони наділені цивільною правосуб'єктністю. Цивільна правосуб'єктність як передумова участі неповнолітніх осіб у цивільних правовідносинах та цивільному обороті (активна правосуб'єктність) включає в себе здатність мати цивільні права та обов'язки (правоздатність) (ч. 1 ст. 25 ЦК України), а також здатність своїми діями набувати для себе цивільних прав і самостійно їх здійснювати, а також здатність своїми діями створювати для себе цивільні обов'язки, самостійно їх виконувати та нести відповідальність у разі їхнього невиконання (дієздатність). Але для активної участі в цивільному обороті поряд з правоздатністю потрібно приєднання до останньої дієздатності самого суб'єкта чи іншої особи - обов'язкового представника (батьків, усиновлювачів чи опікунів).

Одними з найважливіших прав неповнолітніх є, звичайно, майнові права. В загальному обсяг майнових прав неповнолітніх залежить від трьох основних моментів: їх віку; роду занять (наявності самостійного заробітку чи іншого доходу); перебування у шлюбі та наявності дітей.

Неповнолітні як учасники цивільних відносин наділені певними майновими правами від народження, зокрема, це право: мати майно у приватній власності; мати право користуватися житловим приміщенням та іншим майном; мати спадкові права; мати суб'єктивне право на об'єкти інтелектуальної власності; вчиняти різного роду правочини, які не виходять за межі дрібних (побутових) бути учасником договірних відносин; мати інші майнові права та обов'язки.

Правове становище особи характеризується не тільки можливістю мати певний обсяг прав і обов'язків, але й можливістю здійснювати ці права і відповідати за виконання обов'язків у конкретних правовідносинах. Щодо цього правове становище неповнолітніх визначається певними особливостями, бо деякі права і обов'язки вони не можуть здійснювати самостійно.

Неповнолітні особи вчиняють правочини, передбачені ч.1 ст. 32 ЦК України, самостійно. Але на вчинення неповнолітньою особою правочину щодо транспортних засобів або нерухомого майна повинна бути письмова нотаріально посвідчена згода батьків (усиновлювачів) або піклувальника.

Ми вважаємо, що є підстави віднести згоду батьків не до правочинів, а до юридичних вчинків, які характеризуються як правомірні дії суб'єктів цивільних відносин, метою яких є виникнення, зміна або припинення цивільних прав та обов'язків, що виникають на підставі вимог закону.

На сьогоднішній день вчинення правочинів з майном являє собою сферу цивільного обороту, яка стрімко розвивається. Для правочинів, які батьки вчиняють з приводу належного неповнолітній особі майна, важливе значення має безпосередній об'єкт цих правочинів. У зв'язку з цим особлива увага повинна бути приділена правочинам, об'єктами яких є нерухоме майно, які належать неповнолітнім особам. Це пояснюється як високою цінністю такого роду речей, так і їх специфічними споживчими якостями – здатністю задовольняти житлові потреби неповнолітньої особи. Тобто правочини, спрямовані на відчуження нерухомого майна, які перебувають у власності малолітніх чи неповнолітніх осіб, потребують підвищеної уваги з боку органу опіки та піклування.

Так, у нашому законодавстві не прописане право дітей на житло у випадках накладення арешту, стягнення на нерухоме майно та при його конфіскації. Звернення стягнення на майно і визначення частини в спільній власності майна відбувається за рішенням суду на підставі подання державного виконавця або співвласників майна. І якщо у приватизаційному свідоцтві на житло, у договорі купівлі-продажу житла, чи іншому документі, який свідчить про право власності, відсутні дані про дитину як співвласника, то під час конфіскації чи звернення стягнення, її інтереси захистити просто неможливо. Визнати право власності на житло, яким дитина мала право користування на рівні з дорослими членами родини, не вдасться, бо для винесення позитивного рішення судом просто недостатньо правової мотивації.

Таким чином, можна сказати, що неповнолітні особи наділені певним обсягом прав ще від народження, проте існують певні особливості, щодо їх реалізації. Серед основних прав неповнолітніх, ми виділяємо право власності на нерухоме майно, адже саме воно зазнає найбільших порушень та потребує посиленого захисту. На нашу думку, найкращим способом захисту прав дітей на нерухоме майно є внесення дитини, як співвласника у документ, який підтверджує право власності на житло.

ПРАВО ОСОБИ НА ПЕНСІЮ ПО ІНВАЛІДНОСТІ

Міндер В.С., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри цивільно-правових дисциплін ННІПП НАВС Кривчук В.О.

Загальна статистика ООН стверджує, що кожна десята людина на планеті має інвалідність. Відповідно до існуючої статистики на 2013 рік в Україні мешкає 2,6 млн осіб з інвалідністю. За неофіційними підрахунками 15% населення України мають певну ступінь інвалідності - про це повідомила начальник відділу Національної асамблеї інвалідів України Лариса Байда.

Інвалідом є особа зі стійким розладом функцій організму, що при взаємодії із зовнішнім середовищем може призводити до обмеження її життєдіяльності, внаслідок чого держава зобов'язана створити умови для реалізації нею прав нарівні з іншими громадянами та забезпечити її соціальний захист.

В законодавстві визначено два види пенсії з інвалідності залежно від причин інвалідності: 1) пенсії з інвалідності внаслідок трудового каліцтва чи професійного захворювання; 2) пенсії з інвалідності внаслідок загального захворювання (у тому числі не пов'язаного з роботою, інвалідності з дитинства).

Пенсії по інвалідності призначаються незалежно від того, коли настала інвалідність: у період роботи, до влаштування на роботу чи після припинення роботи.

Інвалідність вважається такою, що настала внаслідок трудового каліцтва, якщо нещасний випадок, який спричинив інвалідність, стався (крім випадків протиправного діяння): при виконанні трудових обов'язків (у тому числі під час відрядження); по дорозі на роботу або з роботи; на території підприємства, організації або в іншому місці роботи протягом робочого часу; поблизу підприємства, організації або іншого місця роботи протягом робочого часу; при